

У доба Отоманског царства, државност Србије стварана неколико векова, престала је да постоји. Србија је тада уништavana економски, културно и етнички. Створен је систем вазалних односа, који је у дугом периоду важења Отоманске управе постао модел понашања појединаца и пресудан фактор заостајања Србије. Албански фактор обилато је коришћен за учвршћивање робовласничког система у њој и исламизацију српског становништва ради учвршћивања тог система на дуге стазе и чинен је страховит терор над српским народом.

Улога великих сила, првенствено Енглеске, Аустроугарске и Немачке, била је у функцији гушења ослободилачких покрета на Балкану, а код стицања независности Србије на Берлинском конгресу (1878) и да је сведу на што ужи географски простор. Мотив таквог позиционирања великих сила био је да се сузбије продор утицаја Русије на простору Балкана. У том погледу се њихова политика није променила до дана данашњег ни за јоту. Иако је стекла независност Србија је и даље фактички била у колонијалном статусу (економски) и вазалном положају (спољно-политички) према Аустроугарској. То значи да је германски фактор опредељивао не само величину Србије, већ и њено спољнополитичко усмерење. Просперитет, који је Србија доживела у релативно кратком времену (1903-1912), мада задивљујући, није био довољан за њен потпуни опоравак.

Једно говоре - друго чине

Симпатије, које је мала храбра Србија стекла у балканским и Првом светском рату нису се пренеле и на Југославију. Утицај германског фактора, како у балканским тако и у два светска рата, али и у току дешавања на простору претходне Југославије (1991-1995) имао је катастрофалне последице не само на привреду Србије, већ и на демографски раст српске популације. Катастрофа која је задесила Босну и Херцеговину последица је такође деловања великих сила.

Теза да је српско национално питање било решено стварањем Југославије је неосована,

што је развој догађаја у непосредној прошлости то и потврдио. Србија је економски цеђена, а у политичком смислу представљала пасиван чинилац збивања. Мада и сама економски неразвијена, Србија је партиципирала у бившој СФРЈ значајно у фонд за неразвијена подручја.

Германски фактор битно је утицао на избијање оба светска рата. Као што је познато Аустроугарска је починила масовне ратне злочине над српским народом у Првом, а Немачка (чија је творевина и НДХ) у Другом светском рату. Ове се земље никада нису извиниле за учињено, нити смо ми то тражили преко наших званичника. Можда ће то учинити неко од садашњих или будућих председника ових земаља.

А код избијања југословенске кризе германски фактор представљао је иницијалну капислу (преурањено признавање Словеније и Хрватске од Немачке). Стварањем Европске уније (ЕУ) мислило се да ће бити амортизована опасност од Немачке. Међутим, десило се нешто нашта идеолози стварања ЕУ нису рачунали. Наиме, Немачка је кроз ЕУ остварила оне циљеве, које није успела да реализује у доба Трећег Рајха. Дошло је до њеног продора на Исток и Југ, Аустрија је практички присаједињена, а процес присаједињења других територија немачког говорног подручја је у изгледу. Поред тога, ЕУ је постала моћан инструмент у спровођењу немачке спољне политике. А када год је Немачка постајала економски моћна, бивала је политички незгодна, пре свега за мање партнере. (Ову тезу аутор је изложио 14. новембра 1991. у склопу предавања, које је одржао у Лондону у организацији „Мир кроз НАТО“ на тему „Узроци и последице садашње кризе у Југославији“). У фокусу разбијања Југославије била је Србија.

НАТО интервенције под руководством САД на простору Балкана увек су биле усмерене против српских ентитета (Република Српска Крајина, Република Српска, Србија) без обзира што су оне биле супротне Повељи УН, па и самом оснивачком акту ове војне алијансе. Немачка је чак прекршила и сопствени Устав.

Многи аналитичари основано сматрају да је трећи светски рат почео предузимањем низа војних интервенција широм планете. Без обзира што су оне биле селективне у погледу избора земаља и дужине трајања, интензитет њиховог вођења је био изузетно висок. Све те интервенције имале су обележје државног тероризма, а образлагане су наводном угроженошћу људских права, потребом увођења демократије и привредних реформи.

Притом се под демократијом подразумева довођење на власт лојалних режима, који ће

испуњавати све налоге САД и њихових савезника без поговора у складу са начелом Коминтерне. Суштина је дисциплиновање малих држава и народа, којима је до свог достојанства стало. То се дефинише појмом политичких реформи, док се под појмом економских реформи подразумева шок терапија, гангстерска приватизација, економија либералног типа и отворено тржиште без адекватне контроле, ликвидација домаћих производних капацитета и банака, повећање незапослености и спољне задужености. У тежњи за што вечим профитом страни капитал се сели у земље „транзиције“ где је радна снага јефтина и где не постоји адекватна еколошка заштита.

За разлику од земаља централне и источне Европе, које су бар сачувале свој државни суверенитет и територијални интегритет, Србија је угрожена баш у том погледу и то од земаља које у Србији виде земљу до чијег им је „пријатељства“ много стало и „лидера на Балкану“. А ти „пријатељи“ Србије окупљени у НАТО-у бесомучно су је бомбардовали 78 дана и нанели јој материјалну штету, према домаћим проценама у висини од око 100 милијарди долара, а према проценама Деутсцхе Банк Ресеарч између 30 и 60 милијарди (Објављено у Перспективен-Остеуропа, Сондерберицхт, 26. 01. 2001).

Утицај на животну средину и здравље становништва је поражавајући, а нагли пораст канцерогених обољења је у току. После обелодањивања да су прави мотиви НАТО агресије 1999. били војно-стратешке природе, а не хуманитарне како се од почетка тврдило, у проблему су се нашли сви они припадници интелектуалне елите, малих партија и поједине невладине организације које су хорски понављале да је режим С. Милошевића починио на КиМ „грозне ствари“ и да је губитак КиМ цена коју Србија мора да плати! Сада, после објављивања делова биографије Карле Дел Понте види се да ствари не стоје тако и влада мук међу њима. Да ли су и овде у питању „европске вредности“!?

У поплави парола о Европи и бољем животу у електронским и штампаним медијима замагљује се опасност која прети Србији. Стиче се утисак да се та опасност недовољно озбиљно схвата. Логично, од појединих странака које испољавају лојалност према Западу то се не може ни очекивати. То никако не значи да треба вући брзоплете и непромишљене потезе.

Та прљава улога разбијања Србије је поверена Словенији, с обзиром на њено искуство у разбијању Југославије. У прилог овоме иде и објављени транскрипт инструкције коју је у Стејт департменту добио политички директор словеначког Министарства спољних послова (МСП). Сетимо се посете званичника ЕУ Јелка Кацина Србији и конференције за штампу на којој је истакао да само „ужа Србија“ може потписати са ЕУ Споразум о

стабилизацији и придруживању и недавне расправе у словеначком парламенту поводом признавања независности Косова и Метохије (КиМ) у току које је најављена могућност независности и Војводине. Такође и седнице Британског парламента када је Спољнополитички комитет (новембар 2005) предложио слање међународних снага у Војводину, па је тадашњи министар спољних послова Џек Стро изјавио да је још рано.

Где су још детонатори за разбијање Србије? Има их неколико, а међу њима су: постојање база НАТО на КиМ, Споразума о слободном пролазу НАТО ефектива преко територије Србије, продаја зграде Маршалата на Топчидеру са великим комплексом земљишта од изузетног историјског и културног значаја и продаја железаре у Смедереву за багателну цену. Да би се припремио терен за будуће активности на територији остатка Србије Запад је радио на слабљењу Србије на економском, војном и дипломатском плану.

Не боримо се свим дипломатским средствима

Када се ради о дипломатским активностима министара спољних послова СРЈ, државне заједнице СЦГ и Србије произилази да су све биле „успешне“. Међутим, већина земаља које су најчешће посећивали и у које су слали амбасадоре из својих партија признале су независност КиМ. Формирање Спољнополитичког савета и његов састав су индикативни у том погледу.

А каква је била реакција МСП Србије из Акционог плана на одлуку једног броја земаља о признавању независности КиМ?

Повучени су амбасадори из тих земаља, а да није отказано гостопримство амбасадорима тих земаља акредитованих у Београду! Због чега? Да наставе и даље да раде по старом. Да реакција Министарства спољних послова Србије није била адекватна показала је изјава амбасадора САД Камерон Мантера да ће САД „на све начине подржати проевропске странке на предстојећим изборима“ (Политика-Бета, 14.03.2008). Није тешко претпоставити зашто је у овом случају изостала реакција МСП-а. Па на његовом челу се налази министар из странке (ДС) на коју се, између осталих, ова изјава односи. И раније је било безброј оваквих ситуација у којима је МСП требао реаговати – а није!? Како је било могуће да се пре годину-две на високом новоу у Београду прими политички директор Форин офиса Џон Сојерс, који је неколико дана пре тога у Приштини дао изјаву да КиМ треба да буде независно!? Или, одмах после постављања

премијер В. Британије Гордон Браун (на кога се односио коментар краљице Елизабете II на државном банкету који је приредила 26. 03. 2008. у част француског предсендика: „Изгледа да се Премијер се изгубио...Нестао је у погрешном правцу у кључном моменту“) послао је писмо званичницима на КиМ да ће ВБ подржати КиМ на његовом путу ка независности.

Шта би још САД и савезници требали да ураде Србији да би она са њима прекинула дипломатске односе?

Према Бечкој конвенцији једна земља у другој земљи може да отвори амбасаду и један или више конзулата, али не и да отвори две амбасаде у једној земљи као што је то случај сада са Србијом. На тај начин, уколико би се таква ситуација задржала и после нових парламентарних избора, Србија би прећутно признала независност своје јужне покрајине. Сви дипломатски односи се регулишу одговарајућим билатералним споразумима. Па уколико би се пошло од претпоставке да те земље желе да имају своје мисије у Приштини, а не у Београду као главном граду, што не би било у складу са важећом дипломатском праксом, онда би и у том случају морао бити постигнут договор са централним властима у Београду. У случају позитивног исхода преговора и сагласности Министарства спољних послова Србије да амбасада одређене земље буде лоцирана у Приштини, акредитивна писма би се предавала у Београду. Не би морала постојати сметња да у Београду буде конзулат. Али две амбасаде једне земље у једној другој земљи никада није било.

Чланом 2. Бечке конвенције предвиђено је да се успостављање дипломатских односа између држава и одашиљање сталних дипломатских мисија врши на основу обостране сагласности, што значи да су САД и друге земље које су признале независност Косова и Метохије флагрантно прекршиле исту. Зашто? Зато што ни једна земља потписница ове конвенције не може отворити дипломатску мисију на територији друге земље без сагласности земље пријема. То даље значи да оне нису могле отворити ни конзулат у Приштини без сагласности Србије, а још мање амбасаду. Отварањем амбасада у Приштини оне су показале да не признају државни суверенитет и територијални интегритет Србије и да у будућности могу отворити амбасаде и у Новом Пазару, Новом Саду и свуда где оцене да би то било у складу са њиховим националним интересима. Преко таквих аката се не би смело прећутно прелазити, јер то није ни у складу са безброј пута поновљеном паролем да ћемо се ми за Косово и Метохију борити „свим дипломатским средствима“.

Србија се налази у НАТО окружењу. САД администрација најчешће преко института или

факултета обелодањује своје намере. Тако је недавно представник овакве невладине организације сугерисао да НАТО размести своје трупе на границе са Србијом, укључујући и северну границу са КиМ, због њеног приближавања Руској Федерацији. Припрему терена представља и лансирање тезе да Србија не треба да се везује ни за НАТО ни за Русију. Сву апсурдност ове тезе показује само присуство НАТО-а на територији Србије. НАТО је већ увео Отоманску управу у јужној српској покрајини и обезбедио јој приступ из свих праваца. Смисао ове тезе је да се не закључи војни аранжман са Русијом. И Србија и САД треба да уложе напоре у циљу нормализовања билатералних односа. Србија би могла са своје стране да сагледа колико су били транспарентни уговори о продају Жељезаре у Смедереву, зграде Маршалата и земљишта у окружењу и споразума о слободном пролазу НАТО ефектива преко територије остатка Србије, док би САД са своје стране требале да повуку одлуку о признавању независности Косова и Метохије и да са надлежним органима Србије приступи процени материјалне штете нанете Србији НАТО бомбардовањем уз изражену спремност да је надокнади солидарно са земљама које су учествовале у овој агресији.

Циљ НАТО: окупација целе Србије!

За очекивати је да ће будуће активности НАТО бити усмерене на окупацију целе територије Србије. Док се то не деси САД се неће смирити. Стога Србија не би смела да одуговлачи са предузимањем одговарајућих мера на линији одвраћања од таквих намера. Да би легализовале стање на терену САД би могле одлучити да у НАТО приме и КиМ. На тај начин би прстен око остатка Србије још више стегле. Потом не би требало искључити прелазак у следећу фазу на плану дестабилизације Врањске долине, Рашке и Војводине, што је најавио недавно у „Политици“ и Гордон Барош, заменик директора Хариман института.

САД су свесне да је Кумановски споразум закључен помоћу забрањене употребе војне силе па је сходно Брајан-Келоговом пакту од 27. августа 1928. (назван по америчком државном секретару и министру спољних послова Француске), правно неутемељен. Поред тога, сваки закључени споразум може бити отказан било од које стране потписнице. Логично да Србија није сада у ситуацији да би то могла учинити. Међутим, он ће бити превазиђен враћањем државног суверенитета Србије над својом јужном покрајином у измењеним међународним околностима. Као што је Србија успела да КиМ ослободи од Отоманске управе у балканским ратовима, за очекивати је да ће у томе овога пута успети и без рата. У том циљу треба стварати правне, дипломатске, економске и војне претпоставке.

Основна дилема је да ли Србија може сама да отклони опасност која се над њом надвила да и цела потпадне под власт отоманске управе и да дуго година остане не само без државног суверенитета, већ и без народа - или да чека па да поново моли Русију да прими цео народ (као што је то чинио вожд Карађорђе), или да српски народ доживи егзодус као што је то био случај у БиХ, Хрватској, после „Бљеска“ и „Олује“, и НАТО агресије на Србију. Да се то не би догодило Србија мора да оздрави изнутра, јер је њено национално и државно биће угрожено, како споља тако и изнутра.

Утицај страног фактора у сфери масмедија је евидентан. Ко је могао замислити да ће једног дана и „Политика“ широм отворити врата колумнистима, који се залажу за независност КиМ. У једном демократском друштву и таквих прилога може бити, али не од стране запослених у листу, коме је од настанка било својствено да заступају минимум националних интереса. Један од таквих клонираних погледа једног младог књижевника, објављен недавно у „Политици“, „у име свих нас“ садржи тврдњу да „Косово није Србија“!

Важност предстојећих избора је несумњива, јер маске морају пасти. Бирачима треба објаснити противречно значење пароле у езоповском литерарном изразу „и Европа и Косово“, која је највероватније увозног порекла, срачуната на обмањивање домаћег јавног мњења. Ова парола представља мамац на који се лако наседа. Људи, мање упућени, овако резонују: па то и није тако лоше, ем чувамо територијални интегритет што значи и КиМ у саставу Србије, ем нам се нуди бољи живот уласком у ЕУ.

Међутим, сами европски званичници јавно истичу да разумеју фрустрацију људи у Србији због губитка КиМ, да је то болно, али да компензацију Србији, односно остатку Србије треба пружити њеним наводно бржим приближавањем ЕУ. Еклатантан пример за то је образложење разлога пада владе Србије: док је премијер Коштуница истрајавао на питању упућеном ЕУ у којим границама жели Србију (са КиМ или без њега), дотле је председник Тадић на Б 92 (09.03.2008.) изјавио да грађани треба да знају да се ЕУ као организација не бави питањем граница, да је она препустила свакој својој чланици да се изјасни о томе. Али, већ сутрадан (10.03.2008) комесар за спољну политику ЕУ Фереро Валднер, најављујући могућност да Русија призна отцепљене територије Грузије, је истакла децидирано да ЕУ подржава државни суверенитет Грузије, што индиректно представља деманти наведене тврдње.

Има ли алтернативе ЕУ

Прва претпоставка за спречавање даље ерозије Србије је да на предстојећим ванредним парламентарним изборима победу однесу оне партије које у свом програму имају демократско-национално опредељење. Већина у Народној скупштини и јединство у Влади омогућило би усвајање јединствене стратегије за опстанак Србије као државе и повраћај њеног суверенитета над КиМ, односно његово укључивање у уставно-правни и економски систем Србије.

Друга претпоставка би се односила на избор једног или неколико стратешких партнера са којима би био закључен споразум о свеукупној сарадњи (политичкој, привредно-економској, научно-техничкој и војно-безбедоносној и културној сарадњи,).

Трећа претпоставка би се односила на прочишћење државног апарата (својеврсна лустрација применом критеријума стручних способности). Ове претпоставке би омогућиле да Србија диверсификује спољноекономске и друге видове сарадње и са другим земљама, које признају њен државни суверенитет и територијални интегритет. Са земљама које су признале независност КиМ развијати све видове сарадње, с тим што би се дипломатски односи свели на конзуларну функцију. Ова функција би омогућила несметани промет роба и услуга, циркулацију људи и капитала, али би истовремено онемогућила појединим земљама да се грубо мешају у њене унутрашње послове.

То подразумева гарантовање страним инвеститорима сигурност улагања, као и при постојању пуних дипломатских односа. У том погледу Србија може много да учини, али се не може понашати као да се ништа није догодило. То значи да одређени отклон мора да постоји, јер Србији не може бити свеједно када јој се грубом применом силе отима део територије, која да проблем буде већи представља и кључно обележје њеног идентитета.

У погледу изнетих претпоставки јасно произилази да морамо учинити оно што је својевремено Арчибалд Рајс сугерисао у књизи „Чујте Срби, чувајте се себе.“ (Тада је саветовао тзв. интелектуалној елити да делује позитивно, да гради, предлаже, а не да делује негативно и да разграђује, свађа...“Она је жариште искварености и трулежи и ако јој дозволите да настави земља вам је изгубљна...“) Уређење нашег дворишта припада нама самима. У противном оно ће бити јако контаминирано. Представник Руске Федерације при НАТО-у Димитриј Рогозин одговарајући на питање о могућности војне сарадње РФ-Србија одговорио је да је она могућа у склопу свеобухватне сарадње. Логично је да то није могло бити изводљиво за време владавине тзв. „демократског блока“, што је најбоље показао пример гасног аранжмана и покушај блокаде његовог закључења од стране чланова Владе из Г 17 плус и почетна суздржаност министара из

редова Демократске странке. Други пример је лансирање тезе да Србија треба да престане да отплаћује спољни дуг (који се односи на КиМ) страним повериоцима (међународне финансијске институције) уз тврдњу (Групе 17 плус) да то нема везе са питањем државног суверенитета Србије, а да би те паре могле да се употребе за јачање економског суверенитета Срба на северу покрајине! Ова тврдња не само да је неоснована, већ и демагошка. А онда се појави један увек насмејани економски аналитичар са мишљењем да је Србија требала да престане да отплаћује спољни дуг, који се односи на њену јужну покрајину, даном проглашења независности! Без сваке сумње ове тезе немају ничег заједничког са озбиљно утемељеном државном политиком. То показује и чињеница да се после кратког времена појавио представник ЕУ на КиМ Питер Фејт са захтевом да Србија треба да престане да отплаћује спољни дуг који отпада на КиМ. Овај маневар у вези са делом спољњег дуга, као и парола „и Европа и Косово“, свесно или несвесно, водио би ка дезинтеграцији Србије. Јер, сваком нормално резонујућем читаоцу је јасно да спољни дуг КиМ представља део дуга Србије и да би се она одрицањем од овог дуга одрицала саме себе. За квази демократе треба да буде јасно да се део спољњег дуга Србије односи на све њене грађане на КиМ, дакле Србе, Албанце, Роме, Турке, Горанце и др., па према томе не само на Србе и неалбанце или већином на Албанце.

Шира јавност треба да буде упозната са чињеницом да је улога „Европе“ оличене првобитно у ЕЕЗ-у, а затим у ЕУ компромитована на простору претходне Југославије, а сада и Србије. Примера за то има безброј. Међутим, пажњу треба задржати на свежије примере.

Први пример се односи на довођење у везу председничких избора и независности КиМ. ЕУ је 14. 12. 2007 донела одлуку да пошаље тзв. Еулес на КиМ у циљу спровођења одбаченог плана Мартија Ахтисарија и не баш дискретно сугерисала лидерима привремених КиМ институција да проглашење независности одложе за други дан председничких избора, тј. 17. фебруар како се не би умањиле шансе „проевропском“ кандидату.

Други пример. Сада када је одређен датум ванредних парламентарних избора (11. мај) јавља се представник ЕУ Питер Фејт са изјавом да ће ЕУ донети одлуку о распоређивању илегалне мисије Еулех-а после њиховог одржавања.

Трећи пример. Србији се лансира теза „Европа или самоизолација“. Па о којој „Европи“ је реч? О „Европи“ која је у прошлом и овом веку нанела толико зла Србији. „Европи“ која је увек сатанизовала српски народ као што рече Никола Пашић (1915) владици Николају

Велимировићу : „мане нам истичу а врлине прикривају.“ О „Европи“ Ото вон Бизмарк и Бењамина Дизраелија, Хелмута Кола и Дорис Пак, Николе Саркозија и Бернара Кушнера (намерно прескачем Други светски рат како се не би повлачиле паралеле)?

Другим речима - уколико кренеш на овакав европски пут какав ми нудимо - онда ћемо те (Србију) још који пут силовати. У противном ако си у „изолацији“ ми ћемо опет покушати ту блудну радњу, али ипак постоје шансе и да се одупреш. Све те подметачине које долазе од ЕУ званичника усмерене су на то да спрече изборну вољу србијанског изборног тела. И овог пута манипулатори домаћег јавног мњења манипулишу са националним мањинама у Србији, као што су играли игру подстичући етничке конфликте на простору бивше Југославије.

Нова привредна стратегија

Паралелно са манипулацијом јавног мњења и изборном вољом грађана, Запад је разбијао и економски систем Србије. Србија има потребу за диверсификацијом спољноекономских односа. Потребно је сагледати, који су нам производни капацитети сачувани, који би могли уз унутрашње и спољне изворе финансирања бити обновљени, а који модернизовани, у којим земљама смо раније били присутни а сада нисмо или смо недовољно присутни плус нова тржишта која треба обрадити.

Такође и којим фирмама се може помоћи при проналажењу стратешког партнера и успостављању партнерског односа. То подразумева сагледавање структуре наших односа по земљама и регионима (мултилатерално и билатерално) не само са становишта обима размене роба и услуга, већ и квалитета што подразумева сагледавање односа у свој њиховој комплексности.

Када се има у виду робна размена са земљама ЕУ онда се као једини параметар не може узимати обим размене као што се то у последње време чини, већ и какав је квалитет тих односа (структура и ниво заступљености виших фаза прераде). Платно-билансни аспект се не може игнорисати. Зашто је трговински дебаланс тако изражен на штету Србије и да ли је он био у функцији њеног привредног развоја и повећања запослености? Очигледно да није. А спољна задуженост је два пута већа него што је било у случају СФРЈ као целине. Таквом анализом би се дошло до закључка да је потребно озбиљно кориговати систем либералне економије, која је наше тржиште учинила хаотичним. Наш економски систем треба да буде флексибилан, да држава поседује инструменте

позитивног утицаја на битне одреднице привредног развоја. Интервентни увоз је препознатљив инструмент економске политике, али је много целисходније отклањати узроке који доводе до његовог посезања.

Словеначке фирме имају у Србији преференцијални третман, што није случај са фирмама из Србије које конкуришу на тржиште Словеније. Најупечатљивији показатељ тога је положај „Меркатор“-а коме је пружена могућност изградње читавог ланца трговинских кућа по Србији на локалитетима по свом избору, док се нашим фирмама тако нешто не омогућује. Како ствари сада стоје тржиште Србије је у функцији пласмана словеначке робе на атрактивно тржиште Русије уз обилато коришћење преференцијалног третмана из билатералног споразума закљученог између Србије и Руске Федерације. Словенија је избрисала из свог држављанства око 20.000 Срба, онемогућава им да примају пензије које им по закону припадају итд. И не само то. Словенија од бивших ју-република предњачи у разбијању Србије, као што је то чинила и у случају Југославије. Та улога јој је поверена од стране САД и њених европских савезника, имајући у виду богато искуство које поседује. Али ово показује и да не постоји синхронизација у раду државних органа у Србији задужених за ресоре спољних послова, рада и социјалне политике и привреде, али и шире.

Нова стратегија би требала да узме у обзир садашње стање наше привреде, достигнути ниво спољно трговинске размене и њену структуру, ниво спољне задужености, сазнања из досадашњих контаката наших званичника са представницима других држава и крупног бизниса под претпоставком да о тим разговорима постоји писани траг. Део информација се може прибавити преко коморског система и у будућим контактима. Не само да су после 2000. били запостављени Русија и Кина, већ и низ земаља у развоју где је инвестиран значајан политички капитал (и не само политички), који није адекватно валоризован на економском плану.

Широка јавност ове земље је животно заинтересована да добије одговор на питање да ли постоји излаз из садашње тешке државне кризе која се манифестује у оспоравању државног суверенитета и територијалног интегритета Србије од САД и њихових европских трабаната, с једне стране и политичких, економских и социјалних турбуленција на унутрашњем плану. На штету државних интереса многи појединци су користили полуге власти да стекну позицију у друштву која им ни по једном нормалном критеријуму не би припала. Излаз из садашње кризе постоји. Али да би се пронашао потребно је мобилисати све расположиве ресурсе у земљи и иностранству. Уместо парола Србији је потребна визија.

Парола „Европа или самоизолација“ у данашње време није прикладна, као што у оно време није била прикладна подела грађана на „патриоте и издајнике“. Она представља рецидив прошлих времена. Европа сама по себи не може бити циљ. Широј јавности треба изнети које су предности, а који су недостаци чланства у ЕУ. Прича се своди на белу шенгенску листу и инвестиције. У случају виза највећем делу популације чији је животни стандард угрожен те визе не би значиле много, а што се тиче инвестиција оне нису обавезно везане за ЕУ. А инвестиције могу стизати и из САД, Кине, Русије, Индије, Индонезије, Бразила... Важније је питање квалитета инвестиција. Да ли се можемо похвалити квалитетом инвестиција које су ушле од 2000. у нашу привреду као резултат приватизације?

Једна земља не мора бити члан ЕУ да би домаће законодавство унапредила и усагласила са савременим стандардима. То чине све земље света без обзира да ли се налазе у некој организацији.

Значи, Србија треба да развија свестрану сарадњу са свим земљама и регионима у свету где постоји обострани економски интерес, а што се тиче Европе са свим земљама без обзира да ли су оне чланице ЕУ или не. Учлањење у ЕУ не може се постављати пред Србију и њене грађане као императив. С тим у вези се треба запитати како је дошло до поларизације бирачког тела на тзв. „евроентузијасте“ и „евроскептике“. Она је резултат погрешне политике ЕУ према новонасталим државама на простору претходне Југославије, јер није поштовала ни норме домаћег ни норме међународног права. Уместо тога промовисала је насиље на овом простору уместо истинске демократије. (Подсетимо, при разбијању Југославије није поштован Устав СФРЈ који је предвиђао право народа на самоопредељење, а не република! Тада је Батинтерова комисија пронашла квази решење да Републике имају право на самоопредељење, али не и Покрајине и ЕУ је то прихватила. Сада, кад је КиМ у питању ЕУ игнорише тај став и закључак Батинтерове комисије, а вероватно по диктату САД.)

ЕУ је прокламовала мултиетничност и мултиконфесионалност, а партиципирала је снажно у разбијању држава које су мултиетничке и мултиконфесионалне као што је био случај са Југославијом, затим Ираком, па сада Србијом.

Када је Србија у питању недоследност Европе вуче корене још из 19. века, пре, за време и после Берлинског конгреса. Њене најбескрупулозније намере манифестовале су се у низу историјских ситуација, како у прошлости тако и у садашњости. Последња декада прошлог и прва декада овог века то недвосмислено показују. Стога прича о некаквим „европским вредностима“ је чиста пропагандна измишљотина. Треба видети шта тај

појам подразумева. Да ли затварање очију пред варварским затирањем средњовековних споменика српске културе на Косову и Метохији, који представљају драгоцену ризницу европске и светске културне баштине?

Да ли се Европа побунила када су рушени стари споменици персијске културе?

Ако говоримо о „систему вредности“ који су САД и европске државе оличене у ЕУ увеле на Косову и Метохији у виду отоманске управе и свега што се под тим подразумева, онда је то нешто од чега се морамо заштитити. Тај образац желе да прошире и на остатак Србије. Сва дешавања од 1999. године представљају промоцију насиља над Србима и њиховом културом. Тај „систем вредности“ ЕУ је демонстрирала почев од 8. новембра 1991. када је увела санкције Србији и Црној Гори, односно СФРЈ, с тим што су одмах изузете „кооперативне републике“ из режима санкција, дакле шест месеци пре него што је то учинио Савет безбедности УН.

Стога, прича неких наших актуелних политичара „о Европи без граница“ звучи бесмислено и асоцира на удружење „Лекари без граница“! Зашто је Европа онда претворила административне границе у државне кршећи норме међународног и домаћег права у случају СФРЈ, а сада и Србије – ако границе више нису важне? Да ли је и овде реч о „европским вредностима“?

ЕУ и НАТО ће синхронизовати своје активности према остатку Србије у правцу дестабилизације прилика у југоисточној Србији, Рашкој и Војводини. За очекивати је да ће у ту сврху користити, као и у случају Косова и Метохије, домаће кадровске ресурсе који су у свим својим наступима лансирани тезу да је КиМ изгубљено, да треба признати реалност на терену, да ми тамо немамо никакву власт од 1999. да се треба окренути ка Европи, јер у противном можемо изгубити и ове крајеве. Притом ће у иступањима појединих званичника бити манифестована декларативна одлучност, односно привид одлучности у одбрани КиМ легитимним, дипломатским, правним средствима, али и јасном поруком да због КиМ нећемо ратовати. Дест ? билизацијом остатка Србије САД и ЕУ ће се потрудити да Србија заборави на КиМ и да се опрости од свог идентитета.

Све напред изнето намеће потребу да се Србија пресабере, да има одговарајућу стратегију која би позицију Србије на међународном плану не само поправила, већ учинила и одрживом. Бојим се да са паролама које лансирају „евроентузијастички“ Србија не може далеко стићи, а велико је питање да ли ће моћи и опстати.

Судбински изазов Србије

Пише: Милисав Станковић
уторак, 06 мај 2008 16:12
